

ע"פ 52690/03/22 - אדם מלכה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 52690-03-22 מלכה נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט שמואל בורנשטיין
כבוד השופט עמית מיכלס
כבוד השופטת יעל טויסטר ישראלי
המערער אדם מלכה
נגד המשיבה מדינת ישראל
פסק דין

פתח דבר

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט קמא אשר הרשיע את המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, דהיינו עבירה של תקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. בהתאם לעובדות כתב האישום, בתאריך 12.10.18, סמוך לשעה 16:38, החנה דני טל (להלן: "המתלונן") אוטובוס ברחוב במקום המותר לחניה בסמוך לבניין בו מתגורר המערער ברחוב פנחס לבון 35 בנתניה. עקב כך, כעס המערער על המתלונן בטענה כי במעשהו הוא תופס מקומות חנייה. מיד ובסמוך, ירד המערער מדירתו, ורדף רגלית אחרי המתלונן שנכנס לרכבו שעמד בסמוך ועמד לנסוע מן המקום. בנסיבות אלו, דפק המערער על מכסה רכבו של המתלונן, צעק לעברו: "יא מניאק לך תזיז את האוטובוס" וכאשר יצא המתלונן מן הרכב, ריסס המערער על פני המתלונן ולתוך רכבו תרסיס פלפל. כתוצאה ממעשי המערער נגרמו למתלונן צריבה ואודם בפנים. בתגובה למעשי המערער, בעט המתלונן במערער אשר נפל על הרצפה.
3. המערער כפר בעבירה המיוחסת לו, בטענה שהוא הותקף ראשון ע"י המתלונן והתגונן בדרך של התזת גז פלפל.

תמצית הכרעת דינו של בית המשפט קמא

4. בית משפט קמא, לאחר ששקל את מכלול העדויות והראיות שהוצגו בפניו ונתן דעתו לטיעוני הצדדים, החליט להעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסתו של המערער. בית משפט קמא מצא כי גרסת המתלונן הנה גרסה עקבית בעיקרה, שלא נתגלו בה פרכות וסתירות מהותיות, היא נתמכת בראיות חיצוניות בדמות תמונות שצולמו בזירה לאחר האירוע ובדמות עדותו של השוטר שהגיע למקום ועולה בקנה אחד עם מבחנים של סבירות ושל שכל ישר.

עמוד 1

5. בית המשפט קמא התייחס לכך שהמתלונן הוא שהזמין משטרה למקום בעוד שהמערער נמלט מן הזירה. לעומת זאת, גרסת המערער הנה גרסה מתפתחת ומתחמקת, כבושה בחלקה, ונמצאו בה סתירות ותמיהות. בית המשפט קמא הוסיף כי המערער נמנע מלהביא ראיה כלשהי לתמיכה בגרסתו, כאשר פרטים בדבריו נסתרו בראיות חיצוניות.
6. את מסקנתו המרשיעה ביסס בית משפט קמא בעיקרו של דבר על עדות המתלונן אשר תיאר את שאירע, ובתוך כך כי בשעה שהגיע לכיוון הצומת, ראה הולך רגל שעבר במעבר חציה של הרמזור, מצד ימין לצד שמאל, ואזי, "חתך באלכסון" לכיוון רכבו. המתלונן יצא מרכבו מאחר שהמערער היכה בשתי ידיו על מכסה המנוע ואמר לו "תזיז את האוטו" והוא חשש שעלה למערער על הרגליים. או אז הסיט את הרכב לאחור מספר סנטימטרים. המתלונן סיפר כי יצא מהרכב כדי לראות מה קרה למערער, אך בטרם הספיק לברר מה ארע, המערער התיז לעברו תרסיס גז פלפל, תחילה לכיוון החולצה ולכונן הראש, ואחרי כן גם לתוך הרכב. בתגובה בעט בו המתלונן.
7. המתלונן מסר כי בתו שהגיעה למקום צילמה תמונות בזירה, באחת מהן הוא נראה עומד מחוץ לרכבו ושוטף את פניו לאחר שהוריד את חולצתו, כשרכבו מצולם בכביש במקום בו קרה המקרה. המתלונן הסביר כי רכבו נעצר במרחק מסוים לפני הרמזור, שכן המערער הגיע אליו לפני שהגיע לרמזור, וכי עמד בנתיב השמאלי לקראת פנייתו שמאלה. בתמונה נוספת ניתן לראות גז פלפל על משקפיו של המתלונן. משנשאל המתלונן מדוע בעט במערער אמר: "כי זו הדרך היחידה שיכולתי להרחיק אותו ממני..." וכן מסר שהבעיטה כוונה לגופו של המערער וכי הוא "כמעט לא ראה בעיניים", אך הוא יודע שהמערער נפל וייתכן שכתוצאה מהנפילה הוא שבר את אצבעו.
8. בית המשפט ציין בהכרעת דינו כי עדותו של המתלונן הותירה עליו רושם חיובי והוא מצא לתת בה אמון. זאת בהינתן שאין בין המתלונן לבין המערער כל היכרות מוקדמת או מניע של המתלונן להפללתו, עדותו הייתה עקבית, מצומצמת וברורה, כאשר ההגנה נמנעה מלהגיש לביהמ"ש את הודעות העד בחקירה, באופן המצביע על כך שלא נתגלו סתירות מהותיות בין גרסת העד לביהמ"ש לבין דבריו במשטרה.
9. בית משפט קמא התרשם כי המתלונן תאר את האירוע כהווייתו, תוך שהקפיד לתאר, כבר למן הגרסה הראשונה שמסר לשוטר ועד לעדותו לביהמ"ש, כי תקיפת הנאשם כלפיו התבטאה רק בריסוס גז פלפל, ללא אלימות פיזית נוספת, ואף מסר פרטים שאינם לכאורה לטובתו.
10. בית המשפט קמא ייחס משקל להתנהלות המתלונן מיד לאחר האירוע, בניגוד להתנהגות המערער, שנמלט מהמקום מבלי להזעיק את המשטרה, לא שיתף איש באירוע ואף שיקר לרופא שבדק אותו אודות נסיבות פציעתו.
11. בית המשפט מצא חיזוקים לגרסת המתלונן, בין היתר בתמונות מהזירה (ת/2) שצולמו על ידי בתו של המתלונן שהוזעקה למקום על ידי אביה מיד בסמוך לאירוע. בית המשפט קמא סבר כי הנראה בתמונות הינו בהלימה לתיאור האירוע ע"י המתלונן ביחס למיקום רכבו של המתלונן בצמוד לאבני השפה בצד שמאל של הדרך, במרחק לא מבוטל לפני מעבר החציה, כשהוא עומד ישר בנתיב. בית המשפט הדגיש כי אילו המתלונן היה מנסה לדרוס את המערער על מעבר החציה, כגרסת המערער, היה הרכב נעצר

בצמוד למעבר החציה ובאלכסון. בתוך כה דחה בית המשפט קמא את האפשרות התיאורטית שהעלתה ההגנה לפיה המתלונן הזיז לאחור את רכבו בצורה משמעותית לאחר האירוע, כדי לשבש את הזירה.

12. עוד למד בית המשפט קמא מהתמונות על הקרבה היחסית בין בית המערער לבין הצומת בה ארע האירוע, וכן על היות המערער ללא חולצה עם בקבוק מים ביד ואדמומית על פניו, באופן המתיישב עם תיאורו בדבר ריסוס פניו וחולצתו בגז פלפל. בנוסף, לאחר שעיין בתמונות, התרשם בית משפט קמא כי מי שמביט מאזור חניית האוטובוס לעבר חלונות מרפסת קומת דירת המערער, לא בהכרח יבחין בפרטי האדם העומד שם עד כדי זיהוי, באופן המקטין עד מאוד את סבירות טענת המערער לפיה המתלונן הוא שזיהה אותו בהלכו לתומו בכביש, וניסה לדרוס אותו.

13. בית המשפט קמא מצא חיזוק לגרסת המתלונן גם בדוח הפעולה ובעדות השוטר. כך, נמצא שהגרסה שמסר המתלונן לשוטר עולה בקנה אחד עם עדותו: המתלונן זיהה את המערער לפי תמונה שהופקה משאילתת דיירים שביצע השוטר, לאחר שהמתלונן הצביע לו על הבניין, והשוטר ציין בדוח כי הריח ריח חריף של תרסיס פלפל שיצא גם מרכבו של המתלונן באופן התואם את גרסת המתלונן. בית המשפט קמא ציין כי אדם שהיה עד לאירוע מסר לשוטר כי המתלונן הותקף בגז פלפל כשיצא מהרכב, ואף שמדובר בעדות שמועה שלא ניתן לבסס עליה ממצא, אי אפשר להתעלם לחלוטין מעצם העובדה שעד אובייקטיבי שנכח בזירה מצא לנכון לגשת לשוטר ולומר לו את הדברים האמורים.

14. מנגד, לאחר שבחן בית משפט קמא את גרסת המערער, מצא כי אין לתת בה אמון. המערער מסר כי בעת שחצה את הכביש במעבר חציה, רכבו של המתלונן שהיה בנתיב נסיעה ישר, סטה לכיוונו במטרה לדרוס אותו. לגרסתו, המתלונן יצא מהרכב, דחפו, הוא נפל על גבו, והמתלונן החל לבעוט בו כשהוא מנסה להתגונן עם ידיו, וכתוצאה מאותן בעיטות נשברה אצבעו. משנשאל מדוע לא סיפר על כך לרופא שבדק אותו השיב כי "לא רצה לעשות מזה עניין". לדבריו, לאחר שהמתלונן תקף אותו בבעיטות ובאגרופים, הוא הוציא גז פלפל שמצוי תמיד בכיסו, וריסס את המתלונן עד שהלה נכנע.

15. בית המשפט קמא מצא כי עדותו של המערער הייתה עדות מתפתחת ומתחמקת, אשר לא נתמכה בראיה ושאין לתת בה אמון, תוך שציין את עיקרי הפרכות, הסתירות והתמיהות בגרסתו, בין היתר באשר למטרת היציאה מהדירה (ללא כל מטרה או כדי לבקר את דודתו), ובאשר לזמן שחלף עד יציאתו מהדירה. בית המשפט קמא התרשם כי המערער ניסה להסתיר את העובדה שיצא מהבית על מנת להתחקות אחר המתלונן.

16. בסיכומו של דבר מצא בית המשפט קמא כי "גרסת המערער לפיה דקות לאחר השיח המתלהם עם המתלונן על האוטובוס, הוא ירד במקרה לתומו לרחוב על מנת לבקר את דודתו, לבוש בגופיה בלבד ומצויד בגז מדמיע, מבלי שהודיע לדודה על כוונותיו, פגש באקראי במתלונן בצומת הסמוכה, המתלונן זיהה אותו וניסה לדרוס אותו ללא כל פרובוקציה מצדו, איננה מתיישבת עם מבחנים של סבירות ושל שכל ישר".

17. בנוסף סבר כי המשפט כי הימנעות המערער מלמסור גרסה ברורה בקשר למעשיו לאחר האירוע, העובדה שנמנע מלהזעיק משטרה חרף טענתו כי הותקף באלימות קשה ואף ניסו לדרסו, ולא שיתף איש במה שקרה לו, לרבות הרופא שבדקו, אינן מתיישבות עם גרסת המערער לפיה הוא הקורבן אשר

הותקף ע"י המתלונן על לא עוול בכפו ונאלץ להתגונן בדרך של התזת גז פלפל. הוא הדין בגרסתו באשר לאופן שבו נשברה אצבעו, כאשר מסר כי בעת שנפל לאחור, לא ניסה לבלום את הנפילה עם ידיו. בית המשפט אף לא נתן אמון בגרסת המערער כי התיז גז פלפל בעת שהיה שרוע על הרצפה, שכן יש לצפות שכלל היה מתיז את הגז כלפי מעלה, גם הוא היה נפגע מהגז.

18. על יסוד כל האמור קבע בית המשפט כי הוכחו בפניו, במידת הוודאות הדרושה בפלייליים, היסוד העובדתי והיסוד הנפשי של עבירת התקיפה, והרשיע את המערער בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

תמצית נימוקי הערעור

19. לטענת ב"כ המערער, עו"ד ירום הלוי, שגה בית משפט בהרשיעו את המערער.

20. לטענת המערער שגה בית המשפט בכך שהכרעתו מבטאת "**אפליה עצומה ובוטה ומקוממת**" בין המערער לבין המתלונן, וזאת, כך יש להניח, על רקע העובדה כי המתלונן הוא שוטר לשעבר. כמו כן, אפליה זו באה לידי ביטוי בחבלות שנגרמו למתלונן, שהן חבלות מינוריות, לעומת החבלות הקשות שנגרמו למערער, הכוללות שבירת אצבעו.

21. שגה בית המשפט קמא שהפך את נטל הראיה, בעת שקבע כי היה מצופה מהמערער שיביא ראיות באשר למיקומו של הרכב בעת האירוע - האם במעבר החציה, כגרסת המערער, או במרחק משמעותי לפני מעבר החציה, כגרסת המתלונן - ולעומת זאת לא ייחס משקל לעובדה כי המתלונן לא הביא לעדות את בתו, שצילמה את התמונות מזירת האירוע (ת/2), למרות שהמתלונן הודיע כי יביאה.

22. שגה בית המשפט קמא בכך שהתבסס לצורך הכרעת דינו על "מסה של ראיות בלתי קבילות", ובעיקר התמונות הנזכרות לעיל, שסנגורו של המערער התנגד להגשתם בשל כך שלא הובאה הבת לעדות. בהקשר זה טען המערער כי התמונות דווקא מאשרות את גרסתו כי המתלונן הזיז את רכבו, שכן בהן נראה הרכב צמוד לשפת המדרכה, והדבר מתיישב עם גרסת המתלונן "מכללא" כי לא רצה להפריע לתנועת כלי הרכב. כן שגה בית משפט קמא שהסתמך על עדות מפי השמועה, לאמור דברי השוטר כי עד שהיה נוכח בזירה סיפר לו כי המתלונן הותקף בגז פלפל. בנוסף שגה כשהסתמך על סברתו, שלא הוכחה, שהתזת גז פלפל על ידי אדם השוכב על הרצפה תביא בהכרח לפגיעה בו עצמו.

23. בנוסף שגה בית משפט קמא בכך שלא ייחס משקל לשקריו של המתלונן כעולה הן מהודעותיו בתחנת המשטרה (שלא הוגשו לבית משפט קמא) והן מגרסאותיו במהלך עדותו בבית המשפט. יצוין כבר עתה כי המערער ביקש להגיש הודעותיו כראיה במסגרת הערעור, ובהתאם להסכמת המשיבה, הן אכן הוגשו.

לטענת המערער שיקר המתלונן כשמסר כי שוטר צילם תמונות בזירת האירוע, למרות שהסתבר כי אין הדבר כך. כן שיקר בנוגע לסיבת יציאתו מהרכב, כאשר ב"גרסה הבסיסית" סיפר כי יצא מהרכב בשל כך שהמערער ריסס לעברו גז פלפל בעודו יושב ברכב, ואילו בגרסאותיו האחרות מסר כי יצא מהרכב בשל כך שהמערער היכה בשתי ידיו על מכסה המנוע והוא חשש כי פגע בו. עוד שיקר המתלונן כאשר בתחילה לא מסר כי המערער נפל ונחבט כתוצאה מהבעיטה בו, ובהמשך, לאחר שנחקר באזהרה, מסר כי בעט בעיטה ברגלו של המערער ואילו לאחר מכן מסר כי בעט מספר בעיטות, לרבות במרכז הגוף. בנוסף שיקר כאשר סיפר שהמערער "גמר את התרסיס" כשהתיז את גז הפלפל לעברו, אך בה בעת מסר כי המערער המשיך

וריסס את גז הפלפל גם לתוך הרכב, והכיצד יתכן הדבר?

24. בהקשר זה טען ב"כ המערער כי הרושם המתקבל הוא כי כאשר מדובר בנאשם, נבדקת גרסתו בדקדקנות, ואילו בכל הנוגע למתלונן נוהג בו בית המשפט במידה של "סלחנות", וזאת גם אם בגרסאותיו קיימות סתירות כאלו או אחרות. כך למשל, דקדק בית משפט קמא עם המערער על שיצא מביתו ללא טלפון, או אודות הפער של מספר דקות בין גרסאותיו באשר למועד יציאתו מהבית.

25. עוד טען המערער כי טעה בית משפט קמא כאשר זקף לחובתו את העובדה כי עזב את הזירה, לא התלונן במשטרה, ואף לא סיפר לרופא בקופת החולים, אליו ניגש לשם טיפול באצבעו השבורה, כי הותקף כגרסתו. לטענתו, יש לזקוף זאת דווקא לזכותו, שכן המערער, שהאמין בחפותו, לא ביקש להכין לעצמו אליבי, ומנגד אף לא רצה "לעשות מזה עניין", ובמדובר בעניין מקובל בסביבת המערער.

26. לבסוף טען המערער כי מאחר שמדובר בתקיפה הודדית, היה על בית משפט לזכות את המערער בשל טענה לאכיפה בררנית, כפי שהיה במקרים דומים בפסיקה.

דין והכרעה

27. דין הערעור להידחות.

28. על פניו ברור הוא כי הערעור מכוון בעיקרו של דבר כלפי ממצאי מהימנות ועובדה מובהקים שנקבעו על ידי בית משפט קמא. בית המשפט מצא כי עדות המתלונן מהימנה ואף נתמכת בעדות השוטר שהגיע למקום, ואילו עדותו של המערער בלתי מהימנה ואף אינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר. כידוע, אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי מהימנות ועובדה שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים, וברור כי המקרה דנן אינו בגדר חריגים אלה.

29. צדק בית משפט קמא שמצא כי לא ניתן להתעלם מהעובדה כי המתלונן הוא שהגיש את התלונה ואילו המערער נמלט מהזירה, לא הגיש תלונה ואף לא מסר לרופא שטיפל בו כי הותקף. כן צדק בכך שייחס משקל לעובדה כי המערער מסר גרסאות שונות, מתפתחות ומתפתלות, אשר לסיבת צאתו מהבית, כמו גם שייחס משקל להתרחשות שקדמה לאירוע התזת גז הפלפל, כאשר המערער הוא שצעק לעבר המתלונן מחלון דירתו והחליט לרדת לרחוב, ואין זה סביר שהמתלונן הצליח לזהות את המערער בעת שחצה לתומו, כטענתו, את מעבר החציה וניסה לדרוס אותו.

30. לא מצאנו כל ממש בטענות ב"כ המערער לאיזו "אפליה", כביכול, בינו לבין המתלונן. המערער לא הציג כל תימוכין להנחה שהניח, שלא באופן ראוי, כי גורמי התביעה או בית המשפט נקטו כנגד המערער באופן מפלה או בלתי הוגן, אך בשל כך שהמתלונן הוא שוטר לשעבר. כפי שמסר ב"כ המשיבה, עו"ד שמעון לוי, במהלך הדיון, העובדה שמדובר במי שהיה שוטר לפני כ-30 שנה נזכרה לראשונה רק על ידי ההגנה בעת חקירתו הנגדית.

31. אשר לחבלות שנגרמו למתלונן לעומת אלו של המערער, אך ברור הוא כי אין בעוצמת החבלות כדי ללמד מי התוקף ומי הוא המותקף, במיוחד שעה שאין מחלוקת כי המערער השתמש בגז פלפל ואילו המתלונן אישר כי בעט במערער על מנת להרחיקו וכי זה נפל ארצה. לא סבירה בעינינו אף טענת

המערער כי במהלך הנפילה כלל לא ניסה לבלום את גופו, כאשר ניסיון החיים והשכל הישר מובילים למסקנה הפוכה, לפיה אדם המועד באופן פתאומי ינסה לבלום את נפילתו בדרך של הושטת יד במטרה לרכך את המכה בגוף, כאשר לא פעם נעשה הדבר אף באופן אינסטינקטיבי. ברי שכלל שהמערער היה מודה בעובדה זו, היה בכך כדי להחליש את טענתו כי נפגע בידו דווקא מהמכות שספג מהמתלונן.

32. טענות המערער בנוגע לסתירות שנפלו כביכול בגרסאותיו של המתלונן, אין בהן כל ממש. נתנו דעתנו הן להודעותיו של המתלונן במשטרה, שהוגשו כאמור בהסכמה במסגרת הערעור, והן לעדות שמסר בבית המשפט, ולא מצאנו כי קיימות סתירות שיש בהן כדי לעורר איזה ספק בגרסתו. כך, אין ממש בטענה כי "גרסתו הבסיסית" של המתלונן הייתה כי המערער התיז עליו גז פלפל בעת יושרו ברכב, וכי לאחר מכן שינה גרסתו וטען כי יצא מהרכב בשל כך שהמערער היכה בידיו על מכסה רכבו והוא חשש כי פגע בו. גרסתו של המתלונן בחקירה הראשית הייתה כי המערער התיז עליו גז פלפל רק לאחר שיצא מהרכב, והתשובה שנתן בחקירתו הנגדית אשר לסיבת יציאתו מהרכב, הייתה במענה לטענה כי הוא זה שתקף ראשון את המערער.

33. לא מצאנו אף ממש בטענת המערער כי המתלונן הודה כי הזיז את הרכב למרחק של מספר מטרים מהצומת, או כי העובדה שבתמונה (ת/2) נראה הרכב צמוד לשפת המדרכה, תומכת בכך. המתלונן עמד כל העת על גרסתו כי המערער הוא זה ש"חתך לכיוונו" (באלכסון) בעת שעמד במסלול השמאלי לקראת פנייתו שמאלה, וכי האירוע היה במקום הנראה בתמונה שצולמה על ידי בתו, דהיינו במרחק של כעשרה מטרים מהצומת. גם אם קירב המתלונן את הרכב לשפת המדרכה כדי לא להפריע לתנועת כלי הרכב, כפי שהעיד, אין זה אומר כי הסיט את רכבו לאחור מספר מטרים רב, כטענת המערער.

34. לא מצאנו כל ממש גם בטענה לפיה קיימות סתירות בגרסאות המתלונן אשר למספר הבעיטות שבעט במערער בעת שהלה תקף אותו בגז פלפל, או באיזה חלק מגופו של המערער הוא פגע. בכל גרסאותיו מספר המתלונן, שאין חולק כי רוסס בגז פלפל על כל המשתמע מכך, כי ניסה להרחיק את המערער באמצעות בעיטות. הטענה כי האמור על ידי המתלונן לפיו ניסה להרחיק את המערער ב"בעיטה ברגל" משמעה בעיטה אחת בלבד, אין בה ממש. הוא הדין בטענה כי קיימת סתירה בגרסאות המתלונן בכל הנוגע לכמות שנותרה במיכל הגז לאחר שהמערער ריסס את פניו, ודומה כי אין אף צורך להסביר את המובן מאליו.

35. אשר לתמונות שהוגשו, איננו סבורים כי מדובר בראיות שאינן קבילות, גם אם בתו של המתלונן, שצילמה את התמונות, לא הובאה לעדות. המתלונן, כמו גם המערער, אישרו כי הן מתארות את זירת האירוע, וממילא בתו של המתלונן לא הייתה נוכחת בעת האירוע, ואף לא נטען כך.

36. בכל הנוגע למיקום הרכב בעת האירוע, גם אם נתעלם מהתמונות, די היה בכך שבית משפט קמא מצא את עדות המתלונן בעניין זה מהימנה, ואילו את עדותו של המערער כבלתי מהימנה ואף אינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר.

37. ואכן, צדק בית משפט קמא שמצא כי אין זה מתקבל על הדעת שהמתלונן הצליח לזהות את המערער בעת שחצה את מעבר החציה, כאותו אדם שצעק אליו מחלון ביתו, וכי גמלה בליבו באותו רגע החלטה לדרוס אותו ואז לצאת מרכבו ולתקוף אותו במכות "בכל חלקי גופו". לכך יש להוסיף את יתר התמיהות

שמצא בית משפט קמא בגרסתו המתפתחת והמתפתלת של המערער ואת העובדה שאין בנמצא מסמך רפואי המאשר שהמערער נפגע "בכל חלקי גופו".

38. אשר לטענת המערער בהתייחס לעדות השוטר לפיה ניגש אליו אדם שהיה במקום ומסר לו כי המתלונן הותקף בגז פלפל - אכן משעה שהשוטר לא רשם את פרטיו ואותו אדם לא הובא לעדות, מדובר בעדות מפי השמועה, ואולם בית משפט קמא קבע באופן מפורש כי אין הוא מבסס עליו ממצא, ובכל מקרה גם בלא עדות זו - שכפי שנמסר לנו על ידי ב"כ המשיבה היא נועדה אך ורק להבהיר על שום מה החליט השוטר כי מגיש התלונה הוא התוקף ולא הנתקף וזאת בעקבות שאלה שנשאל בעניין זה - די בנימוקים האחרים שהובאו על ידי בית משפט קמא על מנת להגיע לתוצאה לפיה לא נפלה כל שגגה במסקנתו המרשיעה.

סוף דבר - הערעור נדחה.

ניתן היום, ח' טבת תשפ"ג, 01 ינואר 2023, במעמד הצדדים.

יעל טויסטר ישראלי, שופטת

עמית מיכלס, שופט

שמואל בורנשטין, שופט